

podílu při rozdělení pozůstalosti. Nárok dědice na započtení daru lze tedy uplatňovati bez ohledu na to, zda jest povinný podíl zkrácen posledním pořízením a to buď za řízení pozůstalostního návrhem u pozůstalostního soudu, nebo, je-li toto řízení skončeno, žalobou (srovnej zprávu justiční komise k III. dílčí novele k obč. zák. str. 115 a násl.). V tom směru byla doplněna ustanovení občanského zákoníka o povinném podílu a to výslovně proti názoru vyslovenému Nejvyšším soudem ve Vídni v judikátu čís. 157, jak to z oněch motivů zákona zřejmě plyne. Dovolatel brojí sice i proti názoru, že započtení je přípustno jen při posloupnosti ze závěti. Ale takový názor odvolací soud ani nevyslovil, nýbrž míní, že započtení jest přípustno jen při zkrácení posledním pořízením, tedy i vyděděním výslovným bez ustanovení posloupnosti ze závěti. Zato ovšem právem napadá dovolatel názor odvolacího soudu, že předpokladem započtení jest zkrácení povinného podílu posledním pořízením.

Čís. 7913.

Vyrovnačí řád.

Lhostejno, zda si byl věřitel toho vědom, že se mu dostává výhody zapovězené § 47 vyr. ř., anebo zda se jeho úmysl přímo nesl k tomu, by takové výhody dosáhl, stačí, že příslušná úmluva výhodu skutečně (objektivně) propůjčovala a že byla tato výhoda v souvislosti s vyrovnáním, při čemž jest dále nepodstatno, zda byla tato souvislost věřitelem přímo zosnována nebo zamýšlena. Jde o nedovolenou výhodu podle § 47 vyr. ř., byla-li směnečná záruka cennějším rukojemstvím nových ručitelů na místo bezcenného rukojemského závazku dosavadního ručitele.

(Rozh. ze dne 24. března 1928, Rv I 423/28.)

Proti směnečnému platebnímu příkazu namítli žalovaní, že podepsali směnky jen proto, že žalobkyně na ně naléhala, hrozíc, že by jinak hlasovala proti přijetí vyrovnání firmy B., jejímiž tichými společníky byli žalovaní. Procesní soud první stolice ponechal směnečný platební příkaz v platnosti, odvolací soud ho zrušil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání mimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce hmotněprávní bylo by předeslati, že za výhodu ve smyslu § 47 vyr. ř. pokládati jest každou úmluvu dlužníka nebo jiných osob s některým věřitelem, kterou se mu před uzavřením vyrovnání neb v době mezi jeho ujednáním a právní mocí potvrzovacího usnesení vyhrazuje právě z podnětu vyrovnacího řízení nebo v nějaké, třeba jen vzdálené souvislosti s ním objektivně nějaká výhoda. Rozhoduje tu tedy jen objektivní stránka věci, kdežto momenty subjektivní nepřicházejí v úvahu. Je tedy lhostejno, zda si věřitel byl vědom, že se mu dostává takové vý-

hody, anebo zda se jeho úmysl k tomu přímo nesl, by takové výhody dosáhl, stačí, že příslušná úmluva skutečně (objektivně) výhodu propůjčovala a, byla-li tato výhoda v souvislosti s vyrovnáním, při čemž jest dále nepodstatno, zda tato souvislost byla věřitelem přímo zosnována nebo zamýšlena. Jest zjištěno, že se podepsání směnek stalo těsně před vyrovnacím rokem, při němž se o vyrovnacím návrhu hlasovalo, že zástupce žalující banky před tímto rokem na tyto směnky čekal a se v zastoupení žalující banky teprve po jich odevzdání dostavil k vyrovnacímu roku, s jehož počítím bylo na žádost Dr. L-a vyrovnacím komisařem vyčkáváno. Ač žalující banka dříve hlasovala proti vyrovnání, pokud se týče, se hlasování zdržela, hlasoval tentokráte její zástupce pro přijetí vyrovnání. Žalující banka sama tvrdí a dokazuje, že bylo žalovaným řečeno, že ujednání s nimi není v žádné souvislosti s vyrovnáním, a o tuto okolnost hlavně opírá první soud svůj opačný právní názor. Pokládala-li však žalující banka patrně vzhledem na předpis § 47 vyr. ř. sama za nutné, by takovou výhradu prohlásila, jest zajisté odůvodněn úsudek, že si toho byla sama vědoma, že jest skutečně tato souvislost ujednání jejího se žalovaným s vyrovnáním. Že touto výhradou souvislost ona odstraněna býti nemohla, netřeba blíže doličovat. Z těchto úvah dlužno tedy rozhodnutí soudu odvolacího jakožto formálně bezvadně a věcně plně odůvodněné schváliti a pokud žalující banka s hledištěm dovolacího důvodu podle § 503 čís. 4 c. ř. s. ještě uvádí, odvolávajíc se na rozhodnutí čís. sb. 4416 n. s., že směnečná záruka žalovaných byla pouze sesílením rukojemského závazku Elišky B-ové a že tedy nemůže býti pokládána za nedovolenou výhodu ve smyslu § 47 vyr. ř., jest na omylu, neboť zde se nejedná o sesílení stávajícího již závazku rukojemského jedné a téže osoby, nýbrž o nové cennější rukojemství nových ručitelů na místo bezcenného rukojemského závazku dosavadní ručitelky.

Čís. 7914.

Byl-li zápis práva do nové pozemkové knihy zmatečný nebo zakládal-li se na omylu, který bylo lze podle § 104 knih. zák. a min. nař. ze dne 26. října 1894, čís. 40 min. věstníku opravit, nelze o takový zmatečný zápis opíratí nabytí v důvěře ve veřejnou knihu, když nebyli účastníci o něm vyrozuměni.

(Rozh. ze dne 24. března 1928, R II 10/28.)

Žalobkyně, vlastnice domu čís. 374 domáhala se na žalovaném, že žalovanému nepřísluší právo pobíratí dřevo z obecního lesa spojené s vlastnictvím domu čís. 374, že žalovaný jest povinen zdržeti se zásahu do tohoto práva a nahraditi žalobkyni škodu způsobenou tímto zásahem. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud zrušil napadený rozsudek a uložil prvnímu soudu, by vyčkaje pravomoci dále ve věci jednal a znovu rozhodl.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.